

Dřevěný bubeníček

Jedenáctiletá Emma seděla u stolu a dojídala už studenou polévku. Její babička Marie právě odešla pověsit prádlo a ona dostala svolení jít prozkoumávat půdu. Ze všech místností, které byly v domě, kde bydlela její babička, měla Emma nejradši půdu.

Vždycky, když byla na den u babičky, strávila na půdě celé odpoledne prozkoumáváním všech těch skříní a truhel, které tam stály pod vrstvou prachu už hodně let. Emma odstrčila prázdný talířek a rozběhla se ke schodům. Potichu prošla kolem pokoje, kde spal její děda, a otevřela dveře na půdu. Z poličky si vzala už nachystanou baterku a rozsvítila ji. Ozvalo se cvaknutí a na schodech se objevilo světlo. Vystoupala po ozářených schodech a otevřela poklop, který odděloval půdu od místností se schody. Zhasla baterku a vylezla na dřevěnou podlahu. Zavřela poklop a rozhlédla se kolem sebe.

Půda vypadala stejně jako vždycky, starý dřevěný nábytek napadený červotoči osvětlovaly paprsky slunečního světla ze střešního okna. Emma zamířila do levého rohu místnosti, kde minule skončila v prohledávání skříně. Všimla si truhly zaházené oblečením. Opatrně oblečení předělala na vedlejší stolek a pomalu truhlu otevřela. Truhla hlasitě zaskřípala. Když ji Emma otevřela, uviděla několik ušpiněných kartonových krabic. Vyndala tu vrchní a otevřela ji. Uvnitř byly pečlivě složené červené šatičky s bílými puntíky a krajkou kolem rukávů a lemů. Zadní část krajky byla zhnědlá a ohořelá. Pod šaty byly složené bílé punčocháčky a malé botky na přezku. Emma se pousmála.

Tahle truhla zřejmě patřila babičce a ona si tu uchovávala věci z dětství. Otevřela další krabici a v ní našla spoustu předmětů zabalených do hnědého balicího papíru. Smetla pavučinu a vytáhla první předmět z krabice.

Opatrně papír rozbalila, aby se nepotrhal a zvedla předmět. Byl to malý, dřevěný a barevně pomalovaný bubeníček s cínovým bubínkem. Otočila ho a spatřila maličký zlatý klíček. Položila hračku na zem a obezřetně klíčkem otočila. Panáček se rozpochoval a pětkrát bouchl do bubínku. Místnost ozářilo Slunce a všechen prach najednou zezlátl a vznesl se do vzduchu. Pak utvořil malý světélkující vír a dorostl velikosti dítěte a zamířil k Emmě. Ta stála na místě hrůzou jakoby přikovaná a s ústy dokořán. Vír ji vtáhl do sebe a Emma se točila a převracela jako káča. Pak tvrdě dopadla na bok. Když otevřela oči, zjistila, že leží na kraji lesa, a když se otočila, uviděla louku, za níž byla ta nejmenší vesnička jakou, kdy viděla. Na louce pobíhala skupinka dětí a hrála na honěnou. Emma popošla blíž a začala se plížit k dětem, schovaná v pruhu vysoké trávy. Když se přiblížila dostatečně blízko, aby slyšela, co si děti povídají, schovala se za malým keříkem. Bylo tam pět chlapců a čtyři dívky, a ta nejmenší seděla v trávě, trhala kopretiny a pletla si věneček. Připadala Emmě podivně povědomá. Jakoby ji znala, když byla malá a pak na ni zapoměla.

„To mi bylo pět“ řekl někdo za jejím zády. Emma sebou poplašeně trhla. Otočila se a uviděla svou babičku a s úlevou zjistila, že se usmívá. „Kde to jsme?“ zeptala se Emma. „Tohle“ řekla babička a ukázala kolem sebe „je moje dětství a tady jsem bydlela“ řekla. „Takže to jsi ty v minulosti?“ zeptala se Emma. „Jak jsem si všimla, prohlížela sis tu truhlu, kde mám nebo spíš budu mít uschované své věci z doby, kdy jsem byla malá, a našla jsi onoho vojáčka, kterého mi za pár měsíců vyřeže tatínek.“ Pokynula mi, ať jdu za ní a bezstarostně prošla mezi hrajícími si dětmi.

„Honěná byla tehdy naše nejoblíbenější hra, ale hrávali jsme třeba i vyvolávanou, jelena a jiné míčové hry.“ Přešla přes louku a došla k malému bílému domku. „A tady jsem bydlela.“ řekla, otevřela dveře a vešla do malinké světničky. Na zdi visel kalendář a stálo tam 18.6.1923. „Za pár měsíců bude bouřka a blesk uhodí do nedalekého stromu, který vypálí vesnici, ale všichni přežijí.“

Emma se otřásla a babička se podívala na hodinky. „Podívej, už je skoro večere!“ řekla a vyndala z kapsy trochu toho zářivého prachu a poprášila nejdřív sebe a pak i Emmu. Vrátily se zpátky a občas se do minulosti zase podívaly.

Takhle už Emma viděla, jak tehdy vypadala škola a jak se za první republiky oblékalo.